

Bipolarna Slovenija

Letošnji nagrajenci GZS za izjemne gospodarske in podjetniške dosežke potrjujejo, da smo na slovensko gospodarstvo lahko ponosni. Vodijo podjetja, ki že vrsto leto poslujejo odlično, so inovativna in odgovorno povezana s svojim okoljem.

Ko smo pred novim letom s sodelavci analizirali njihove rezultate, smo »naleteli« na vsaj za mene izjemno presenetljivo informacijo. Podjetja v Sloveniji, ki večji del svojih prihodkov realizirajo na tujih trgih, še nikoli niso poslovala tako dobro. Imamo prek 2.000 podjetij, ki dosegajo letno dodano vrednost prek 90.000 evrov. Ustvarijo prek poldruga milijarde čistega dobička, več kot dve milijardi in pol neto denarnega toka, so minimalno zadolžena in z nadpovprečnimi plačami. Skratka, imamo še vrsto odličnih podjetij, potencialnih prejemnikov naših nagrad. No, nekateri med njimi so jo že dobili.

Ko smo analizirali naprej, smo ugotovili, da večina slovenskega gospodarstva še nikoli ni poslovala tako dobro. Resda še vedno ustvarimo za nekaj odstotkov nižji BDP kot leta 2008, ko je bil najvišji v zgodovini Slovenije, vendar pa smo ga takrat ustvarili z večjo skupino podjetij, z bistveno več zunanjimi, dolžniškimi viri financiranja.

Če gradbena, trgovska, logistična, finančna in druga podjetja, ki so po letu 2008 propadla, odštejemo od ustvarjenega BDP leta 2008, ugotovimo, da so preživela podjetja ustvarila bistveno več. Več dodane vrednosti, več izvoza, več plačanih davkov ... In to v pogojih, ki so bili dokazano najbolj krvavi za poslovanje po letih 1992 in 1993. Z nezmožnostjo dostopa do bančnih virov, z napačno ekonomsko politiko, z naraščajočo javno porabo in razbohoteno birokracijo, ki je »uspešno« (?) odganjala vse potencialne investitorje iz tujine. Šele v zadnjih dveh letih so se razmere umirile, čeprav še vedno ne omogočajo konkurenčnih pogojev za poslovanje. Konkurenca je v tem primeru vsaj Višegrajska skupina.

Odgovor slovenskega okolja na razmere pa je prav bipolaren. Na eni strani Vlada, ki dobre rezultate gospodarstva pripisuje svojemu delovanju, česar sicer nihče ne zna dokazati, pripravlja Nacionalne reformne programe in strategije, v katerih bi zamenjali konkretne spremembe, nosilce zanje in roke. Še več, s popuščanjem javnemu sektorju, ki s svojo močno sindikalizirano ne kroji le plačne politike, temveč tudi organiziranost javnega sektorja samega, odstopa od ciljev, ki si jih je sama zadala in ki jih je ob tem obljubila tudi bruseljskemu aparatu. S tem poslabšuje konkurenčnost poslovanja in onemogoča pametnejše upravljanje javnih financ, ki jih je prek 90 odstotkov že vnaprej razdeljenih. Dobre gospodarske rezultate pa uporablja kot alibi za odstopanje od sprememb in reform oziroma njihovo prelaganje v prihodnost. Ko ne bo več vladala.

Na drugi strani imamo po anketah javnega mnenja v Sloveniji naraščajočo zaskrbljenost glede prihodnosti in nizek ugled gospodarstva. Oboje razumem predvsem kot nezaupanje v državne institucije, da vzpostavijo red, da zagotovijo pogoje, v katerih bomo lahko razvijali svoje ambicije. Ugled gospodarstvenikov bo ostal na nizki stopnji, vse dokler se ne bosta krivda in odgovornost individualizirali, pripeljali konkretne osebe pred roko pravice. Le tako bomo ustvarili zaupanje in podporo za spremembe in reforme, ki bodo odpihnile pesimizem in strah pred spremembami in prihodnostjo.

Ker, če povzamem sporočilo letošnjih nagrajencev GZS, uspehe dosegajo, ker verjamejo vase in v svoje sodelavce in ker se zavedajo, da morajo kar naprej iskati nove rešitve. Zavedajo se svojega položaja, odgovornosti in tudi izzivov. In v tem je formula njihovega uspeha.

Se država Slovenija tudi lahko pohvali s formulo uspeha in rezultati? gg

Večina slovenskega gospodarstva še nikoli ni poslovala tako dobro; in to v najbolj krvavih pogojih za poslovanje po letih 1992 in 1993.

Samo Hribar Milič
Generalni direktor GZS

Foto: Barbara Reya